తప్పు చేసిన మహా మనిషి

వసుంధర

ఆయన తెల్లటి గ్లాస్కో పంచె ధరించాడు. దాని పైన మల్లెపూవులాంటి పాలీఎస్టర్ లాల్చీ. మనిషి ఆజాను బాహువు. ముఖంలో ఎటువంటి వారికైనా గౌరవం పుట్టించే గాంభీర్యం.

ఆయన వయసు యాభై దాటివుండవచ్చు. అయినా తలపై అక్కడక్కడ మాత్రమే నెరిసిన వెంట్రుక లున్నాయి. మీసాలు నల్లగా మెరుస్తున్నాయి.

హోటల్లోంచి బయటకు వస్తూ ఆయన టాక్సీకోసం ఆగాడు. టాక్సీ రాగానే ఆపి ఎక్కి కూర్చుని-"మందిరం వీధి!" అన్నాడు.

టాక్సీవాలా ఆశ్చర్యపోయాడు. ఆయన వేషానికీ, అభిరుచులకీ ఎక్కడా పోలిక లేదనుకున్నాడు.

మందిరం వీధి గురించి అందరికీ తెలిసినదే!

అది వేశ్యలుండే చోటు....అందులోనూ చౌకబారు వేశ్యలు....

అక్కడకు ఎక్కువగా పాటక జనం వెడతారు. ఉన్న వాళ్ళెవరైనా వెళ్ళినా టాక్సీలో యెవరూ వెళ్ళరు.

"సార్ — మీరీ ఊరికి కొత్తా?" అన్నాడు టాక్సీవాలా.

"ఊఁ" అన్నాడాయన.

"మందిరం వీధి తమబోంట్లు వెళ్ళేది కాదు. కావాలంటే తమను ఎలక్ట్రానిక్ హావున్‌కు తీసుకొని వెడతాను" అన్నాడు టాక్సీవాలా.

"ఎలక్ట్రానిక్ హావుసా-అదెక్కడ?" అన్నాడాయన.

"మార్కెట్ సెంటర్లో ఉంది సార్. మూడంతస్థుల మేడ అది. గ్రౌండ్ ఫ్లోర్లో ఎలక్ట్రానిక్ షాపులుంటాయి. మిగతా మేడలో మీకు కళ్ళు చెదిరే క్వాలిటీ పిల్లలు దొరుకుతారు. అక్కడ ఎప్పుడూ యాభై మందికి తక్కువ కాకుండా సినీతారల్లాంటి పిల్లలుంటారు. ఈ రోజున్న వారు రేపుండరు. అక్కడ మీరు ఫోటో చూసి ఎన్నిక చేసుకోవచ్చు...."

టాక్సీవాలాను సగంలో ఆపి—"సరేలే—ఆ విషయం రేపు చూద్దాం. ఈ వేళ్టికి మందిరం వీధికి పోనీయ్...." అన్నాడాయన.

"సార్ — అక్కడుండేది అలగాజనం...." అని టాక్సీవాలా ఏదో చెప్పబోయాడు. ఆయన అతడి వంక చురుగ్గా చూశాడు.

టాక్సీ కదిలింది. సరిగ్గా అయిదు నిమిషాల్లో రామమందిరం ముందాగింది. ఆయన టాక్సీవాలాకు డబ్బిచ్చి—"నువ్వు వెళ్ళు!" అన్నాడు.

2

ఆ ఊళ్లో మందిరం వీధికి సంబంధించి ఎన్నో కథలున్నాయి. ఎవరైనా ఆ వీధికి వెడుతున్నామన్నా, ఆఖరికి రామ మందిరానికి వెడుతున్నామన్నా అంతా అనుమానంగా చూస్తారు.

అయితే రామమందిరానికి పేరుప్రఖ్యాతులున్నాయి.

ముందక్కడ రామమందిరం ఒక్కటే ఉండేదనీ— ఆ మందిరంలో ఉండే దేవదాసికి—ఆ వీధిలో పెద్ద మేడ వుండేదనీ—ఆమె సంతానమే క్రమంగా మందిరం వీధినంతా ఆక్రమించుకున్నదనీ కొందరంటారు.

ముందక్కడ వేశ్యావాటిక మాత్రమే ఉండేదనీ— అక్కడికి వెళ్ళడానికి ఇబ్బందిగా ఉండడంవల్ల కొందరు పెద్దలక్కడో మందిరం కట్టించి దానికి మహిమలు అంటగట్టారనీ కొందరంటారు.

ఆ వీధిలో జరిగే పాపాన్ని యెప్పటికప్పుడు కడిగి వేయడం కోసం ఆ మందిరాన్నక్కడో పుణ్యాత్ముడు కట్టించాడని కొందరంటారు.

టాక్సీ దిగి ఆయన తిన్నగా మందిరంలోనికే వెళ్లాడు.

అక్కడ పెద్దగా జనం లేరు. ఉన్నవాళ్ళొకరి వంక ఒకరు చూడటం లేదు. పలకరించుకోవడం లేదు.

ఆయన—విగ్రహాల వంక చూశాడు.

శిలకళ ఉట్టిపడుతున్న పాలరాతి విగ్రహాలు.

సీతారామలక్ష్మణులు — వారి పాదాల చెంత హనుమంతుడు.

పవిత్రతకు మారు పేరు సీత. ఏకపత్నీవ్రతుడు రాముడు. అన్నకోసం భార్యను వదిలిన వాడు లక్ష్మణుడు. స్వామి సేవకు మించి మరేమీ కోరని హనుమంతుడు

ఆజన్మ బ్రహ్మచారి.

వారిలో అందరూ స్వసుఖాన్ని త్యాగం చేసినవారే! వారి గురించి తెలిసిన ఆ మందిరం—ఒక వీధికి పేరుగా వుంది. ఆ వీధికి అందరూ స్వసుఖాన్ని ఆశించి తప్పుచేయ డానికి వడతారు.

"స్వామీ! నన్ను మన్నించు—" అనుకున్నాడాయన మనసులో.

పూజారి పళ్ళెంతో ఆయన ముందుకు వచ్చాడు.

"తప్పుచేయడం మానవ సహజం. మనిషి తప్పుల్ని క్షమించడానికే దేవుడున్నాడు. దేవుడి కుంకం నొసట రాసుకుంటే—చేసిన తప్పులన్నీ తొలగిపోవడమే కాదు. చేయబోయే తప్పులా కుంకం నొసటనున్నంత కాలం—దేవుడికే చెందుతాయి. మనిషి సంటవు—...." అన్నాడు పూజారి.

ఆయన పూజారి వంక అదోలా చూశాడు. తప్పు చేయమని ప్రోత్సహిస్తున్న వాడిలా ఉన్నాడు పూజారి.

"కుంకం కాస్త ఇలా యివ్వండి..." అన్నాడాయన.

"పదిపైసల పాట్లం కావాలా, రూపాయ పాట్లం కావాలా?" అన్నాడు పూజారి.

"రెండింటికీ తేడా ఎమిటి?"

"పదిపైసల పాట్లం సామాన్యులకు. రూపాయ పాట్లం గొప్పవారికి—"

"రెండింటికీ తేడా ఏమిటి?" మళ్ళీ అడిగాడాయన.

"రూపాయ పాట్లంలోని కుంకుం పెట్టుకుంటే—దేవుడు ప్రత్యేకంగా ఆశీర్వదిస్తాడు. మనిషి చేసే తప్పులు క్షమించబడడమే కాదు—జీవితంలో పైకిపోయే అవ కాశాలు పెరుగుతాయి. కీర్తి ప్రతిష్టలు వస్తాయి. ఉన్నత

పదవులు లభిస్తాయి....”

పూజారి యింకా యేదో చెబుతూండగానే—“పది పైసల పొట్లాలో పదివ్వండి—” అన్నాడాయన.

“బాబూ—తమరు రూపాయ పొట్లాలు తీసుకోండి” అన్నాడు పూజారి కంగారుగా.

ఆయన నవ్వి—“నాకు పది పైసల పొట్లాలే కావాలి” అన్నాడు.

పూజారి గొణుక్కుంటూ — “తమబోంట్లుకూడా పదిపైసల పొట్లాలు కావాలనడం అన్యాయం—” అని పొట్లాలు తెచ్చిచ్చాడు.

ఆయన ఆ పొట్లాలందుకొని—“ఉన్నవాడినొకలాగా, లేనివాడినొకలాగా చూడడం మనిషికే చెల్లింది. దేవుడూ అదే పనిచేస్తే ఆయన దేవుడు కాలేడు—” అన్నాడు.

“దేవుడు యెదుటి మనిషి శక్తిని బట్టి ప్రతిఫలం రాబట్టాలనుకుంటాడు. ఒక కూలివాడు తను కష్టపడి సంపాదించిన దాంట్లోంచి మనస్ఫూర్తిగా పదిపైసలిచ్చినా ఆయన సంతృప్తి చెందుతాడు. లక్షలకు లక్షలున్న మనిషి ఆ లెక్కన ఎంతిస్తే దేవుడికి సంతృప్తి కలుగుతుంది?” అన్నాడు పూజారి.

“నేనన్నదదికాదు. పదిపైసలిచ్చిన వాడినొకలాగా, రూపాయిచ్చినవాడి నొకలాగా ఆదరించేవాడు దేవుడు కాదు. తీసుకున్నవి పదిపైసల పొట్లాలైనా నే నిచ్చేదెలాగూ రూపాయే!” అంటూ పదిరూపాయలిచ్చాడు పూజారికాయన.

పూజారి ముఖంలో ఆనందం కనబడింది.

“ఇప్పుడు దేవుడి విషయమెలాగున్నా మీ దీవెనలు

నాకు తప్పక లభిస్తాయి...." అంటూ అక్కణ్ణించి కదిలాడాయన.

3

ఇలా వీధిలో అడుగు పెట్టగానే అలా నలుగురాయన చుట్టూ మూగారు. అంతా సరుకును వర్ణిస్తున్నారు.

"అబద్ధాలు చెప్పొద్దు నాకు. పదహారేళ్ళు దాటిన వాళ్ళూ, ఇరవై ఏళ్ళలోపు వాళ్ళూ అయ్యుండాలి...." అన్నాడాయన.

"గొప్ప టేస్టు బాబుగారిది ...." అన్నాడొకడు.

"మంగాయమ్మ కంపెనీకి వెళ్ళండి బాబూ...." అన్నాడింకొకడు.

"కాదు—పంకజం కంపెనీకి ...."

"కాదు వీరామణి కంపెనీ...."

మొత్తం యేడు కంపెనీల పేర్లు తేలాయి. వాళ్ళక్కడ గొడవ పడుతున్నారు.

ఆయన చిరాగ్గా—"మీ గొడవలలో నన్ను వేధించవద్దు. నా అవసరంకోసం బహుశా అన్ని కంపెనీలకూ వెడతాను. ముందు మంగాయమ్మ కంపెనీకి దారి చూపించండి—" అన్నాడు.

ఒకడాయన్ను తనవెంట రమ్మన్నాడు. ఇద్దరూ ఓ పాత మేడ ముందుకు వెళ్ళారు. అతడాయన్నక్కడ ఆగమని తను లోపలకు వెళ్ళాడు. కొద్ది క్షణాల్లో ఓ నడివయస్కురాలితో తిరిగి వచ్చాడు.

ఖరీదైన పట్టుచీర. కొప్పులో పూలు. కళ్ళకు కాటుక. తాంబూలంతో గారపట్టిన పళ్ళు. నడకలో భారీ శరీరానికి తగిన వయ్యారాలు. మెడలో మందంగా ఉన్న కాసుల పేరు.

"నమస్కారం బాబూ—లోపలకు దయచేయండి-" అందామె.

ఆయన హుందాగా ఆమె ననుసరించాడు. బ్రోకరు వెళ్ళిపోయాడు.

"చెప్పండి బాబూ! ఈ వీధికి నా కంపెనీ నంబర్ వన్. ఇక్కడ దొరికే సుఖం విదేశాల్లోకూడా తమకు దొరకదు...." అందామె.

"నా సుఖం శరీరానికి కాదు...." అన్నాడాయన.

"అంటే?" అంది మంగాయమ్మ.

"నేను చూసి ఆనందిస్తాను. మనిషి శిల్పంలా వుండాలి. మంచి వయసులో వుండాలి. పదహారూ—ఇరవైకి మధ్యన్నమాట...."

"తెలుసు బాబూ—ఇరవై యేళ్ళు దాటిన వాళ్ళను నా కంపెనీలో ఉంచుకోను. పదహారు దాటందే చేర్చుకోను....సరిగ్గా మీకోసమే నావాళ్ళనందర్నీ నేనిక్కడ పోగేసినట్లుంది. మీరే చూద్దురుగాని...." అంటూ చప్పట్లు కొట్టింది మంగాయమ్మ.

బిలబిలలాడుతూ పదహారుమంది అమ్మాయిలక్కడకు వచ్చి వరుసగా నిలబడ్డారు.

ఆయన వారి వంక తేరిపార చూశాడు.

అందరూ రాటుదేలి ఉన్నట్లున్నారు. ఒక్కొక్కరికీ తమవంటిమీద దుస్తుల గురించి శ్రద్ధ లేదు. ముఖంలో సిగ్గు లేదు.

వారిలో యిద్దరమ్మాయిలు మాత్రం బాగా లేతగా అగుపిస్తున్నారు. వారి ముఖాల్లో రవంత సిగ్గుకూడా తొంగిచూస్తోంది.

ఆయన ఆ యిద్దర్నీ ఎన్నుకున్నాడు.

"ఇద్దరా?" అంది మంగాయమ్మ.

"అవును. ఆడ్వాన్సెంతో చెప్పు.." అన్నాడాయన.

"ఇద్దరికీ యాభై అవుతుంది...."

ఆమె నోటిమాట బయటకు రాకుండానే ఆయన వందరూపాయల నోటొకటి ఆమె కందించి — "నా మనసుకు తృప్తి కలిగితే—వందలు కాదు.... వేలిస్తాను...." అన్నాడాయన.

ఆయనకు తృప్తి కలగాలని మంగాయమ్మ దేవుణ్ని ప్రార్థించుకుంది.

4

గదిలో ఆయన వాళ్ళిద్దర్నీ ఎన్నో ప్రశ్నలు వేశాడు. కంపెనీలో యితర స్త్రీల గురించి అడిగాడు. వాళ్ళ అందాన్ని సున్నితంగా మెచ్చుకున్నాడు.

ఆ యిద్దరమ్మాయిలకూ తమ గతం తిన్నగా తెలియదు. జ్ఞానం తెలిసినప్పట్నించీ మంగాయమ్మ సంరక్షణలోనే పెరిగారు. చిన్నతనంనుంచీ ఆమె వాళ్ళలో వ్యభిచార భావాలు నాటింది. అదే ప్రపంచమని వాళ్ళనుకున్నారు.

"ఈ జీవితం మీకు బాగుందా?" అనడిగాడాయన.

"ఆరంభంలో బాగుండేది. ఇప్పుడు నచ్చడంలేదు.."

"ఎందుకని?"

"బయట ప్రపంచం ఎలాగుంటుందో చూడాలనుంది."

"చూడొచ్చుగా...."

"ఈ వీధి దాటి మేము బయటకు వెళ్ళలేము...."

వాళ్ళ కదలికలపై ఎన్నో ఆంక్షలున్నాయి. తప్పించుకునే ప్రయత్నంచేస్తే క్రూరంగా శిక్షించబడతారు.

"మిమ్మల్నెవరు శిక్షిస్తారు?"

"శ్రీరామ్!"

"అతనెవరు?"

"కండలు తిరిగిన వస్తాదు. వాడు చేత్తో కొడితే నే కొరడాతో కొట్టినట్లుంటుంది. కానీ వాడెప్పుడూ కొరడాతోనే కొడతాడు...."

"ఎప్పుడూ కొరడాతోనే కొడితే చేతి దెబ్బ గురించి యెలా తెలిసింది?"

"రోజూ యేదో సమయంలో వాడందర్నీ అభిమానంగా పలకరించి నడ్డిమీద చరుస్తాడు. ఆ దెబ్బకే కళ్ళు తిరుగుతాయి...."

ప్రేమతో చేతితో చరిస్తే కళ్ళు తిరిగాయంటే— వాడి కొరడా దెబ్బ ఎలా వుంటుంది?

ఆయన ముఖం అదోలాగై పోయింది—"మిమ్మల్నెప్పుడైనా కొట్టాడా?" అన్నాడాత్రంగా.

"లేదు. మేము తప్పించుకునే ప్రయత్నమెప్పుడూ చేయలేదుగా!"

"అయితే వాడి కొరడా దెబ్బల గురించి మీకెలా తెలుసు?"

"తప్పు చేసిన వాళ్ళని మా ఎదురుగానే శిక్షిస్తారు. ఆ శిక్ష చూసి మేము మళ్ళీ తప్పులు చేయకూడదని...."

"తప్పంటే ఏమిటి?"

"మంగాయమ్మ చెప్పినట్లు వినకపోవడం, తప్పించుకోవాలని ప్రయత్నించడం...."

"స్త్రీ పురుషులొకరికోసం ఒకరు పుట్టారు. ఒకరి సాంగత్యంలో ఒకరానందం పొందుతారు. అలాంటి అనుభవం నిత్యం పొందే మీరు మీ అదృష్టానికి సంతోషించాలి కానీ—తప్పించుకుని పారిపోవడమెందుకు?"

"మొదట్లో మేమూ అలాగే అనుకున్నాం. కానీ క్రమంగా మా అభిప్రాయాలు మారాయి. అందరు మగాళ్ళూ మాకు నచ్చరు. అయినా మేము ఒప్పుకోవాలి. కొందరి దగ్గర బ్రాందీ వాసన. మరి కొందరి దగ్గర సిగరెట్ వాసన. కొందరివి ఎత్తు పళ్ళు. కొందరివి కురూపి ముఖాలు. మా యిష్టప్రకారం — మాకిష్టమైన వాళ్ళతో అయితే సంతోషంగా ఉండేదేమో! అదీకాక మాకు విశ్రాంతి కావాలనుకున్నప్పుడది లభించదు. ఒకో సారి మగాడి పేరు చెబితే అసహ్యం వేస్తుంది. అయినా మేమొప్పుకోవాలి. మాలో అందరికీ యిక్కణ్నించి తప్పించుకొని పారిపోవాలనే ఉంటుంది—"

"నిజానికి శిక్ష మీరనుకున్నంత క్రూరంగా ఉండదు. కొరడాతో కొట్టినప్పుడు దెబ్బలు గట్టిగా తగలకుండా బట్టలడుగున మెత్తటి వస్తువు నుంచుతారు. శిక్ష చూసి మీరు భయపడతారు. శిక్షించబడిన వాళ్ళకు బాధ ఉండదు...."

"అలాంటి అవకాశంలేదు. శిక్ష పొందేవాళ్ళకు వంటి మీద బట్టలుండవు. కదలడానికి వీల్లేకుండా కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి, అరవడానికి వీల్లేకుండా నోట్లో గుడ్డలు కుక్కి—శ్రీరామ్ తన బలమంతా ఉపయోగించి అయిదంటే అయిదు కొరడా దెబ్బలు....ఆ దెబ్బలకే—స్పృహ తప్పిపోతుంది. ఒక సారి తప్పించుకుందుకు ప్రయత్నించినవాళ్ళింకో ప్రయత్నం చేస్తే—వాళ్ళకు పది కొరడా దెబ్బలు .... అంతేకాదు .... పారిపోదల్చుకున్న వాళ్ళకు సాయంచేసిన వాళ్ళందరికీ ఒకో కొరడా దెబ్బ. అందుకే మేము ఒకరితో ఒకరం మాట్లాడుకోము.... లేనిపోని అనుమానాలు వస్తాయని యెవరి ప్రపంచం

వారిదిగా జీవిస్తాం...."

ఆయన నిట్టూర్చి—"మీ జీవితం గురించి బయటి ప్రపంచానికి తెలియదు. మీ దగ్గర సుఖం దొరుకుతుందనీ, మీరూ సుఖపడతారనీ వాళ్ళనుకుంటారు...." అన్నాడు.

"మీరు వచ్చింది బయటి ప్రపంచం నించే కదా!"

ఆయన తడబడి—"అవును. మీ కథలతో, మీ యిబ్బందులతో నాకు నిమిత్తంలేదు. నా అవసరంకోసం నేను వచ్చాను. మీరిద్దరూ బట్టలు విప్పి అక్కడ పెట్టి—ఒకరిపక్క ఒకరు నిలబడండి...." అన్నాడు.

వాళ్ళిద్దరూ ఆయన మాట పాటించారు.

వారి నగ్న శరీరాలవంక దృష్టిసారించిన ఆయన కనులలో సంతోషం, సంతృప్తిలేదు. ఆ స్థానంలో దిగులు, నిరాశ, విచారం కనబడ్డాయి.

వారి శరీరాలనిండా రక్కులు, పంటిగాట్లు....

వారెటువంటి క్రూరహింసకు గురవుతున్నారో ఆయన కర్థమయింది.

"బట్టలు వేసుకోండి...." అన్నాడాయన మళ్ళీ.

వాళ్ళిద్దరూ ఆశ్చర్యపడుతూ బట్టలు వేసుకున్నారు.

"థాంక్స్!" అన్నాడాయన.

"మీరెవరు?" అన్నారిద్దరూ ఏక కంఠంతో ఆశ్చర్యంగా.

"నా వివరాలు మీకెందుకు?" అన్నాడాయన.

"మీ ప్రవర్తన మాకాశ్చర్యంగా ఉంది..."

ఆయన నిట్టూర్చి—"నన్నే ఆశ్చర్యపరుస్తుంది నా ప్రవర్తన...." అని—"మీరిక వెళ్ళవచ్చు.." అన్నాడు.

ఒకామె ఆశగా అతడివంక చూసి—"మీరు నన్నిక్కణ్ణించి తప్పించగలరా? జీవితాంతం మీ యింట్లో

బానిసలా పడివుంటాను....” అంది.

“నేనుకూడా—” అంది రెండో ఆమె.

“నేను మిమ్మల్ని తప్పిస్తానని యెందు కనుకుంటున్నారు?” అన్నాడాయన.

“బయటి ప్రపంచంలో కొందరు సంఘసేవకులున్నారనీ—వాళ్ళు మా బోంట్లకు విముక్తి కలిగించే ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారనీ విన్నాం. మిమ్మల్ని చూస్తే మీరూ అలాంటివారేననిపించింది....”

“మీరు పొరబడ్డారు. నేనలాంటివాణ్ని కాదు. ఇది నేను ఆనందించే పద్ధతి. ఇప్పుడు నేను పంకజం కంపెనీకి వెడుతున్నాను. అక్కడా యిలాగే మీవంటి వాళ్ళను వెతుక్కుని వీరామణి కంపెనీకి వెడతాను....మీ వయసు పిల్లలిక్కడ ఇంకా ఏ యిళ్ళలో దొరుకుతారో చెప్పగలరా?” అన్నాడాయన.

“ఈ మూడు కంపెనీలే ఈ వీధికి పెద్దవి. ఈ మిగతావన్నీ చిన్న కంపెనీలు. అక్కడ మీకు పాతికేళ్ళలోపు పిల్లలు తప్ప దొరకరు. పెద్ద కంపెనీలవాళ్ళు-ఓ వయసు దాటిన వాళ్ళను చిన్న కంపెనీలకు అమ్మేస్తారు. కొన్నేళ్ళు పోయేకవస్తే బహుశా నేనూ మీకు ఏదో ఒక చిన్న కంపెనీలో ఈ వీధిలో కనబడవచ్చు—” అందొకామె.

“నేనుకూడా....” అంది రెండో యువతి.

ఆయన వాళ్ళిద్దరి ముఖాలూ మరోసారి చూశాడు.

“మమ్మల్ని రక్షించరూ!” అంటున్నాయి వారి కళ్ళు.

ఆయన నిట్టూర్చి — “నేను వెడుతున్నాను—” అన్నాడు.

“వందరూపాయలిచ్చారు. మరి కాసేపుండలేరా?” అన్నదామె.

"ఎందుకు?"

"మాకు కనీసం కాసేపు విశ్రాంతి...."

ఆయనకు వాళ్ళ పరిస్థితి అర్థమయింది.

కానీ ఆగలేదు.

5

హోటల్లో తన గదిలో కూర్చున్నాడాయన.

ఆయన యెదురుగా ఓ నోట్ బుక్కుంది. అందులో పెన్సిలుతో రాస్తున్నాడాయన.

శ్రీరామ్—మంగాయమ్మ యిల్లు....

మహమ్మద్—పంకజం యిల్లు....

జీసస్—వీరామణి యిల్లు....

అంతే రాశాడాయన నోట్ బుక్ లో!

ముఖంలో ఏదో తెలియని బాధ. కళ్ళలో కోపం....

ఆయన అక్కణ్నించి లేచి ఒక మూలకు వెళ్ళాడు. అక్కడ టెలిఫోనుంది. ఓ నంబరు తిప్పాడాయన.

"హలో! డీయస్పీ ఇందుభూషణ్ స్పీకింగ్!" అంది అవతలి గొంతు.

"ఇందుభూషణేనా—నేను మాట్లాడుతున్నాను...."

"నేనంటే?"

"గుర్తుపట్టలేదా?"

"పేరు చెప్పందే ఎలా తెలుస్తుంది?" విసుగ్గా ధ్వనించిందవతలి గొంతు.

"ఫోన్ లో గొంతు విని నన్ను గుర్తుపట్టకపోతే—నువ్వు డిపార్టుమెంటుకేం పనికొస్తావురా ఫూల్ ప్లస్ రాస్కెల్...." అన్నాడాయన.

"ఏమన్నావ్?"

"ఫూల్ ప్లస్ రాస్కెల్...."

16

"ఒరేయ్—చెంగల్రావ్...." అండవతలి గొంతు.

"అదేనా—నన్ను పిలిచే పద్ధతి ...?"

"సారీరా—ఇడియట్!"

"దట్స్ గుడ్!" అని మెచ్చుకున్నాడు చెంగల్రావు.

"ఈ ఊరెప్పుడొచ్చావు? ఇప్పుడెక్కణ్నించి ఫోన్ చేస్తున్నావు?"

"నిన్న వచ్చాను. హోటల్ శ్రీ దుర్గ నుంచి ఫోన్ చేస్తున్నాను...."

"ఈ ఊరొచ్చి హోటల్లో మకాం పెడతావా—నిన్ను ఇడియట్టంటే చాలదు. ఇంకా....ఇంకా...."

"తర్వాత ఆలోచించి చెబుదువుగానిలే కానీ—నాకు నీ సాయం కావాలి. నువ్వు నాకు సాయపడాలంటే మన స్నేహం గురించి ఎవ్వరికీ తెలియకూడదు...."

"ఏమిటి నీకు కావలసిన సాయం?"

"ఫోన్‌లో చెప్పొచ్చా—యెవరైనా టాప్ చేస్తారంటావా?"

"అంత రహస్యమా అది!"

"అవును...."

"అయితే నేనే వస్తాను...."

"ఫూల్‌ప్లన్ రాస్కెల్! మన స్నేహం గురించి ఇక్కడందరికీ తెలియకూడదన్నానా?"

"సరేరా ఇడియట్! ఈ తరం పంపించు...."

"దట్స్ గుడ్!" అన్నాడు చెంగల్రావు.

"మరి మనం కలుసుకునేదెప్పుడు?"

"నిన్ను కలుసుకోకుండా, వదినగారిని పలకరించకుండా యిక్కణ్నించి వెళ్ళను. సరా?" అన్నాడు చెంగల్రావు.

"థాంక్స్‌రా ఇడియట్!" అంది అవతలి గొంతు.

చెంగల్రావు ఫోన్ పెట్టేసి కాగితంమీద వ్రాయడం మొదలు పెట్టాడు.

"మందిరం వీధిలో ముగ్గురు మహనీయులున్నారు. శ్రీరామ్, మహమ్మద్, జీసస్. వాళ్ళు ముగ్గుర్నీ అరెస్టు చేసి కనీసం నెల రోజులపాటు జైల్లోంచి బయటకు రాకుండా చూడాలి. వాళ్ళ మతాని కొన్నాళ్ళపాటు ఆ వీధిలో లేకుండా చేయాలి. ఇదే ప్రస్తుతానికి నువ్వు నాకు చేయగల సాయం...."

చెంగల్రావు ఉత్తరం చివర సంతకం పెట్టలేదు. కాగితం చింపి ఓ కవర్లో పెట్టి—"రేపుదయమే ఇది ఓ పోలీస్ స్టేషన్‌లో యిచ్చి డీయస్పీ కందజేయమనాలి—" అనుకున్నాడు.

6

ఎలక్ట్రానిక్ హావుస్ ముందు టాక్సీ దిగాడు చెంగల్రావు. గంభీరంగా అందులో ప్రవేశించాడు.

ముందుగా రిసెప్షన్ హాలుంది. అక్కడ సుమారు పాతికేళ్ళ యువకుడు రిసెప్షనిస్టుగా ఉన్నాడు. చెంగల్రావు అతన్ని సమీపించి—"నేనీ ఊరికి కొత్త. ఈ బిల్డింగ్ గురించి చాలా విని యెంతో ఆశతో వచ్చాను. ఇక్కడి విశేషాలేమిటి?" అన్నాడు.

రిసెప్షనిస్టు మృదువుగా నవ్వి—"గ్రౌండ్ ఫ్లోర్లో ఆధునిక పరికరాలు, పై ఫ్లోర్లలో ఆధునిక యువతులు" అన్నాడు.

"యువతులేం చేస్తారు?"

"మాసేజ్...."

"మీ వద్ద ఆ యువతుల హిస్టరీ వుంటుందా?"

"శ్యూ యస్....ఇక్కడెప్పుడూ యాభై మందికి తక్కువ కాకుండా అమ్మాయిలుంటారు కానీ మా వద్ద రెండు వేలకు తక్కువకాకుండా యువతుల గురించిన సమాచారముంటుంది...."

"ఎవరు వాళ్ళు?"

"వాళ్ళలో పెద్దింటివాళ్ళుంటారు. కాలేజీ విద్యార్థినులుంటారు. వివాహితులుంటారు...."

"వీళ్ళంతా మాసేజ్ నేర్చుకున్నారా?"

"అవును. మాసేసింగ్ ఇక్కడైనా చేస్తారు. కావాలంటే ఇంటికీ రప్పించుకోవచ్చు. మాసేజింగ్ అంటే ఇష్టమున్న యువతులు మా వద్ద పేరు రిజిష్టర్ చేయించుకుంటారు. వారికిక్కడ శిక్షణ యివ్వడుతుంది...."

"వారి వారి చిరునామాలుకూడా దొరుకుతాయా?"

రిసెప్షనిస్టు నవ్వి-"వారి వారి వయసులు, హోదాలు తెలియబర్చబడతాయి. ఎలా పెరిగినదీ, పెంచబడినదీ కూడా వివరముంటుంది. చిరునామా వుండదు. ఇక్కడ ఫోటోలో చూసిన యువతిని మీరెక్కడైనా చూస్తే డైరెక్టుగా అప్రోచ్ కాలేరు. ఆమె మా సేజింగ్‌ను అంగీకరించదు. అంతా మా సంస్థ ద్వారానే జరగాలి" అన్నాడు.

చెంగల్రావు రిసెప్షనిస్టిచ్చిన ఆల్బమ్స్ తీసుకున్నాడు. ఒకో ఆల్బమ్‌లో వందఫోటోలు....ఫోటోకింద వివరాలు. ఫోటోలోని యువతులందరూ కళ్ళు చెదిరే అందంలో మిలమిల మెరిసిపోతున్నారు.

అక్కడ చాలా ఆల్బమ్సున్నాయి. చెంగల్రావు మాత్రం మూడు ఆల్బమ్సు చూశాక నాలుగో ఆల్బమ్

చూస్తూ ఓ ఫోటో వద్ద ఆగిపోయాడు.

రిసెప్షనిస్టుకాయన ఆ ఫోటో చూపించి—"నేనీమెను చూడాలి...." అన్నాడు.

రిసెప్షనిస్టు ఫోటో కింద నంబరు చూశాడు. 1367. అప్పుడతడు ఫోన్‌లో ఓ నంబరు తిప్పి—"హాలో—కంప్యూటర్ సెక్షన్—నెం-1367—వాటీజ్ ది పొజిషన్!" అనడిగాడు. వివరాలన్నీ విని—"సారీ సర్! ఆమె నాలుగు రోజులవరకూ బుక్కైపోయింది...." అన్నాడు.

"ఆమె ఎక్కడుందో చెప్పగలరా?"

"సారీ...."

"ఆమెను నేనర్జంటుగా కలుసుకోవాలి...."

రిసెప్షనిస్టు నెమ్మదిగా—"సర్! ఇంకా ఎన్నో అల్బమ్సున్నాయి...." అని ఏదో చెప్పబోయాడు.

"నాకింకెవ్వరూ వద్దు...."

"ఆమెలోని ప్రత్యేకత ఏమిటో చెప్పండి....అలాంటి ప్రత్యేకత వున్న వారిని మరికొందరిని నేను సూచించగలను..."

"ఆ ఫోటోకింద వివరాలు చూశారుగదా! అలాంటి యువతులంటే నాకెంతో ఆకర్షణ...."

"జస్టేమినిట్..." అంటూ అతడు మళ్ళీ కంప్యూటర్ సెక్షన్‌కి ఫోన్ చేసి ఆ వివరాలు చెప్పి — "అచ్చం యిలాంటి వివరాలే వున్న నంబర్లు కొన్ని చెప్పాలి" అన్నాడు.

అవతలినుంచి వివరాలు లభించేక—అతడు నంబర్లు నోట్ చేసుకొని—"సారీ సర్—అలాంటి యువతులు మరో నలుగురు మాత్రం వున్నారు. అందరూ వారం

రోజులవరకూ బుక్కైపోయారు. అయితే వారిలో ఒక యువతి ఇప్పుడెక్కడున్నదీ చిరునామా యివ్వగలను.." అన్నాడు.

"ఆ ఒక్క యువతి విషయంలోనూ మాత్రమే అదెలా సాధ్యం?"

"మాకు ఫుల్ మెంబర్స్, హాఫ్ మెంబర్స్ వుంటారు. హాఫ్ మెంబర్స్వి ఫోటోలుండవు. వారి విషయంలో రహస్యం దాచే బాధ్యత మాకు లేదు. మీరు స్పెషల్ సర్వీస్ చార్జెస్ కింద వందరూపాయలు చెల్లిస్తే ఆమె అడ్రసు మీకివ్వగలను...."

చెంగల్రావు అతడికి ఎంట్రీ ఫీజు వందరూపాయలు, స్పెషల్ సర్వీస్ చార్జెస్ వందరూపాయలు చెల్లించి— ఆమె చిరునామా తీసుకున్నాడు.

ఆశ్చర్యమేమిటంటే ఆమె ఆయనున్న హోటల్లోనే ఆయనకు పక్క గదిలోనే వుంటోంది.

హోటల్లో తన పరిసరాలు పట్టించుకోనందుకాయన తన్నుతానే నిందించుకున్నాడు — "అయినా పట్టించుకుంటే మాత్రం ఏం తెలుస్తుందిలే!" అనుకున్నాడు.

7

బెల్ విని పరుగున వచ్చి తలుపు తీసింది అరుణ. ఎదురుగా కనబడిన చెంగల్రావామెకు అపరిచితుడు.

"లోపలకు రావచ్చా?" అన్నాడు చెంగల్రావు.

"మీరెవరో నాకు తెలియదు...." అందామె.

చెంగల్రావు చటుక్కున లోపల అడుగుపెట్టి తలుపు వేసి— "కంగారుపడకు. నేను చెడ్డవాణ్ని కాదు—" అన్నాడు.

"ఆయన బయటకు వెళ్లారు. రావడానికి గంటపైగా

పడుతుంది —" అందామె తడబడుతూ.

అరుణవంకే చూస్తున్నాడాయన.

లేత గులాబీ రంగు ఛాయ. ఆమె కట్టుకున్న చీర, బ్లవుజు — వంటి రంగులో కలిసిపోయాయి. పెద్ద పెద్ద కళ్ళు, కొనదేరిన ముక్కు, ఎక్కడలేని అమాయకత్వం — ఆమెకు ప్రత్యేకమైన అందాన్ని తెచ్చిపెట్టాయి.

ఆయన చూపులకు భయపడుతూ — "ఎవరు మీరు?" అందామె.

"నీ శ్రేయోభిలాషిని...."

"ఎందుకొచ్చారు?"

"నీ క్షేమం కోరి...."

"నాకిప్పుడేమయింది?"

"అది తెలుసుకోవాలనే వచ్చాను...."

"రెండు నెలల క్రితం మాకు పెళ్ళయింది. హనీమూన్ కీ ఊరు వచ్చాం. నాదెంతో సుఖమైన జీవితం...."

ఆమె అబద్ధం చెబుతోందని చెంగల్రావు గ్రహించాడు. ఆమెకు అర్థం కావాలనే — "నాకు నీ గురించిన వివరాలు ఎలక్ట్రానిక్ హౌస్ లో లభించాయి...." అన్నాడు.

"ఎలక్ట్రానిక్ హావున్ అంటే?"

చెంగల్రావు నవ్వి — "నేను నీ శ్రేయోభిలాషినని తెలియక బాగా నటిస్తున్నావు కానీ — ముందు నన్ను నీ శరీరాన్ని పరీక్షించనీ...." అన్నాడు.

"పరీక్ష అంటే....?"

"పరీక్షంటే పరీక్షే.... నేను నిన్ను తాకనైనా తాకను...."

"పరీక్ష ఎందుకు?"

"మహిళలపట్ల మగవాడి క్రూరత్వం గురించి నేను కొన్ని పరిశోధనలు చేస్తున్నాను. నేనొక సంఘ సేవకుణ్ని. నా దగ్గ నువ్వు సిగ్గుపడనవసరంలేదు. నేనొకసారి నీ శరీరాన్ని చూసి వెళ్ళిపోతాను...."

ఆయన ఉద్దేశ్యం అరుణకర మైంది. అయినా అర్థం కానట్లు—"చూశారుగా, వెళ్ళండి!" అంది.

అప్పుడు చెంగల్రావు తన ఉద్దేశ్యాన్ని మీ కర్థ మయ్యేలా చెప్పాడు. అరుణ అంగీకరించలేదు. ఆయన మృదువుగా హెచ్చరించాడు. ఆమె వినలేదు.

"మాసేజ్ పేరుతో వ్యభిచారం చేసే నువ్వు శ్రేయోభిలాషిగా వచ్చిన నాదగ్గ బెట్టుచేయడం తగని పని...." అన్నాడు చెంగల్రావు.

"నీకెవ్వరో తప్పుడు సమాచారం అందజేశారు, నేను సామాన్య గృహిణిని. వ్యభిచారిణికాను. నా జోలికి రాకు...." అందామె చేతులు జోడించి.

అప్పుడు చెంగల్రావు లాల్చీ జేబులోంచి చిన్న పిస్తోలు తీసి ఆమెకు గురిపెట్టి—"నేను చెప్పినట్లు వింటావా, చస్తావా?" అన్నాడు.

ఆమె హడిలిపోయింది. మళ్ళీ మళ్ళీ బ్రతిమాలుకుంది. ఆయన చలించలేదు. చివరికి—"నన్ను తాకనని మాటివ్వాలి...." అంది.

"ఎప్పుడో యిచ్చానామాట. నువ్వే నమ్మడంలేదు."

ప్రాణభయంకొద్దీ ఆమె అతడి మాటలనప్పుడు నమ్మింది.

చెంగల్రావు ఆత్రంగా ఆమె వంకనే చూస్తున్నాడు. ఆమె కన్నిళ్ళకు చలించడంలేదు. ఆయన కళ్ళలో వింత వింత భావాలు....

అరుణ ఆయనముందు నగ్నంగా నిలబడింది. చెంగ్రావు తనా మెకిచ్చిన మాటను నిలబెట్టుకున్నాడు.

"థాంక్యూ వెరీమచ్.... నేను వెడుతున్నాను...." అంటూ లేచాడాయన.

ఆయన ఉద్దేశ్య మేమిటో అర్థంకాక తెల్లబోయి చూస్తోంది అరుణ.

చెంగ్రావు సరిగ్గా తలుపులు తీయబోతూండగా బెల్ మ్రోగింది.

ఆయన తలుపు తీసేసరికి యెదురుగా ఓ యువకుడు న్నాడు. అతడు చెంగ్రావును చూసి తెల్లబోయి—"ఎవరు మీరు?" అన్నాడు.

ఆయన బదులివ్వలేదు.

"ఎవరు మీరు?" అన్నాడతడు మళ్ళీ.

చెంగ్రావు అతణ్ని లోసుకొని బయటకు వెడుతూ-"నీ పక్క గదిలోనే వుంటున్నాను. నాతో మాట్లాడాలనుకుంటే అక్కడకురా ..." అన్నాడు.

అతడు తెల్లబోయి అలాగే నిలబడిపోయాడొక్క క్షణం. తర్వాత లోపల అడుగుపెట్టి తలుపువేసి—"అరుణా!" అన్నాడు.

అరుణ అప్పుడతడికి కనపడుతూనే వుంది. ఆమె హడావుడిగా బట్టలు వేసుకుంటోంది.

"అరుణా!" అన్నాడతడు. అది పిలుపుకాదు. అరుపు.

8

"హలో!" అన్నాడు చెంగ్రావు.

"నేనురా ఇడియట్!" అన్నాడు ఇందుభూషణ్

"ఏమిటి విశేషం?"

"నువ్వు చెప్పిన ముగ్గురు మహనీయులూ అరెస్ట

య్యారు. ఏ క్షణంలోనైనా అరెస్టు చేయడానికి వాళ్ళ మీద తలకుమోపెడు నేరారోపణ లున్నాయి...."

"మరైతే ఇన్నాళ్ళూ ఏం చేస్తున్నారు మీరంతా?"

"ఇప్పుడైతే నా వాళ్ళ జోలికి వెళ్ళకపోదును. నీకోసం."

"ఇది చాలా దారుణం...." అన్నాడు చెంగల్రావు.

"అందుకే కదా నేను ఫుల్ ప్లస్ రాస్కోల్నని ఒప్పుకుంటున్నాను...."

"చాలా థాంక్స్ రా...."

"ఏమిటి—ఒప్పుకున్నందుకా?"

"కాదు—నాకోసం ఈ సాయం చేసినందుకు....అది వెంటనే ఫోన్ ద్వారా చెప్పినందుకు...."

"నీకు ఫోన్ చేసింది ఈ విశేషం చెప్పడానిక్కాదురా ఇడియట్...."

"మరెందుకు?"

"నువ్వెప్పుడొస్తావా అని మీ వదిన ఇంటి దగ్గర యెదురు చూస్తోంది?"

"అందుకు సమయమింకా రాలేదు. వేచి వుండాల్సిందే...." అని ఫోన్ పెట్టేశాడు చెంగల్రావు.

సరిగ్గా అప్పుడే గదిలో బెల్ మ్రోగింది.

చెంగల్రావు తనే లేచి వెళ్ళి తలుపు తీశాడు.

బయట అరుణ, ఆమె ప్రియుడు వున్నారు.

"లోపలకు రావచ్చా?" అన్నాడు అరుణ ప్రియుడు.

"ష్యూర్!" అంటూ లోపలకు దారితీశాడు చెంగల్రావు.

అరుణ లోపలకు వచ్చింది. అరుణ ప్రియుడు తలుపులు వేసి తను లోపలకు వచ్చాడు.

"కూర్చోండి—" అన్నాడు చెంగల్రావు.

సోఫాల్లో ముగ్గురూ కూర్చున్నారు.

"నా పేరు దక్షిణామూర్తి. కోపంతప్ప నీ దయాదాక్షిణ్యాలుండవని నా మిత్రులంతా అంటారు...."

"అయితే?"

"నాకిప్పుడు కోపం వచ్చింది...."

"ఎందుకని?"

"నువ్వు నా భార్య అరుణపై అత్యాచారం చేశావు"

"లేదు...." అన్నాడు చెంగల్రావు.

"అలాగని నీపై పోలీసు కేసు పెట్టబోతున్నాను.."

చెంగల్రావు నవ్వి—"అందుకు నోటిమాట చాలదు. రుజువులు కావాలి. భార్యని చెప్పుకుంటున్న నీ ప్రియురాలు అరుణను నేను తాకనైనా తాకలేదు—" అన్నాడు.

"ఆ విషయం అరుణ చెప్పింది. ఆమెను నేను నమ్ముతున్నాను. అయినా నిన్ను క్షమించలేను...." అన్నాడు దక్షిణామూర్తి.

"నా జీవితం నీ క్షమపై ఆధారపడిలేదు...."

"అదిప్పుడే తెలుసుకుంటావు...." అంటూ అతడు జేబులోంచి బటన్ నైఫ్ తీసి — "ఇదిప్పుడే నీకోసం కొని తెచ్చాను...." అన్నాడు.

"డబ్బులు వేస్టు...." అన్నాడు చెంగల్రావు నిర్లక్ష్యంగా.

"ఇప్పుడు అరుణ నీపై అత్యాచారం చేస్తుంది. నువ్వు ప్రతిఘటిస్తావు. ప్రతిఘటించవూ — కత్తి నీ కంఠాని పలకరిస్తుంది...."

"ఎందుకిదంతా?"

"నువ్వు అరుణపై అత్యాచారం చేయబోయావన

దానికి ఆమె శరీరంపై నిదర్శనాలు కావాలిగా...." అన్నాడు దక్షిణామూర్తి.

"అనవసరంగా కష్టపడుతున్నావు...." అన్నాడు చెంగల్రావు.

"నీవంటివాడికి బుద్ధి చెప్పడానికి ఈమాత్రం కష్టపడక తప్పదు. ఆడది మీదకు వస్తోంది కదా అని అత్యాచారం చేయడానికి ప్రయత్నించకు. కత్తి నిన్ను క్రూరంగా పలకరిస్తుంది___" అన్నాడు దక్షిణామూర్తి.

"సరే_వన్ టూ త్రీ అనేదాకా వ్యవధియ్యి నాకు"

"ఊఁ" అన్నాడు దక్షిణామూర్తి.

చెంగల్రావు వెంటనే గట్టిగా-"వన్....టూ....త్రీ" అన్నాడు.

అంతే!

పక్కగదిలోంచి యిద్దరు కండలు తిరిగిన వస్తాదులు వచ్చారు. ఇద్దరూ సన్నగా వున్నారు. వంటిమీద చొక్కాలు లేవు..

దక్షిణామూర్తి ఏం జరుగుతున్నదీ తెలుసుకునేలోగా ఒక వస్తాదు అతడివైపు ఏదో విసిరాడు. అది గురిగా అతడి చేతికి తగిలింది. కత్తి అతడి చేతిలోంచి జారి పడింది.

"వాళ్ళు కత్తుల్లాంటి వాళ్ళు. తాము కత్తులు వాడరు. యెదుటివారి కత్తులకు భయపడరు. వంగి కత్తిని తీయడానికి ప్రయత్నించావంటే మాత్రం ముందు నువ్వు వెనక్కి పడతావు...." అన్నాడు చెంగల్రావు.

అప్పటికి వస్తాదులిద్దరూ దక్షిణామూర్తిని సమీపించారు.

దక్షిణామూర్తి ముఖంలో భయం కనపడింది.

"వారినేమీ చేయకద్దు...." అంది అరుణ కంగారుగా.

చెంగల్రావు నవ్వి—"వాళ్ళిద్దరితో నాకు వేరే పని వుంది. మీరిద్దరూ మర్యాదగా ఇక్కణ్నించి వెళ్ళిపోతే ఎవ్వరూ మీ జోలికి రారు...." అన్నాడు.

అరుణ దక్షిణామూర్తి పక్కకు వెళ్ళి-"పదండి-వెళ్ళిపోదాం-" అంది.

"నువ్వు నా భార్యను అవమానించావు. నే నిది మర్చిపోను...." అన్నాడు దక్షిణామూర్తి.

"ఆమె నీ భార్య అయుంటే నేను అవమానించి వుండేవాణ్ని కాదు. నువ్వే ఆమెను భార్య అని—ఆడదాన్నే అవమానిస్తున్నావు....'

అరుణ కంగారుగా - "నా గురించి మీకేం తెలుసని అలాగంటున్నారు? మీర నే మాటలు నా కాపురంలో నిప్పులు పోస్తాయని తెలియదా?" అంది.

"ఇతరుల కాపురాల్లో నిప్పులు పోసే నువ్వు నీ కాపురం గురించి మాట్లాడుతున్నావా? ఈ దక్షిణామూర్తి నిజంగా నీకు భర్త కాడని నాకు తెలుసు.... అతడు ప్రస్తుతం నీ అన్యాయం గురించి మాట్లాడుతున్నా-తన భార్యకు చేసిన అన్యాయం గురించి నాకు తెలుసు" అన్నాడు చెంగల్రావు.

"అరుణా! నేను నిన్ను నమ్ముతున్నాను. నువ్వు నన్ను నమ్ముతున్నావు. ఈ ఉన్మాదుడి మాటలతో మనకు నిమిత్తంలేదు. పద - పోదాం...." అన్నాడు దక్షిణామూర్తి.

చెంగల్రావు తను వంగి క్రిందపడిన కత్తితీసి - "ఇంద-ఇదికూడా తీసుకొని వెళ్ళు. ఇక్కడ మర్చిపోయావు...."

అన్నాడు.

"ఎప్పుడో ఒక రోజున నువ్వు చేసిన తప్పులకు విచారిస్తావు. అప్పుడు నా పేరు చెప్పుకొని ఆ కత్తి తీసుకుని ఆత్మహత్య చేసుకో-" అని అరుణతో సహా అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయాడు దక్షిణామూర్తి.

9

"బాబుగారు మళ్ళీ వచ్చారు. కానీ ఈ సమయంలో వచ్చారేంటి?" అంది మంగాయమ్మ.

"ఇప్పుడైతే మొత్తం అందర్నీ చూడొచ్చుగదా అని వచ్చాను.... సాయంత్రమైతే కొందరు బుక్కైపోతారు" అన్నాడు చెంగల్రావు.

ఆయన మాటలు మంగాయమ్మకు అర్థంకాలేదు-"ఈ సమయంలో వాళ్ళనేం చూస్తారు? చాలామంది నిద్రపోతూంటారు.." అందామె.

"అందర్నీ ఉన్నవాటిలో మంచి బట్టలు వేసుకుని తయారుగా ఉండమను-" అన్నాడు చెంగల్రావు.

"ఎందుకు?"

"అంతమంది వేశ్యల నొక్కచోట చూడడం అదో అనుభవం. అలనాటి శ్రీకృష్ణుడి అనుభవాన్ని తలదన్నాలి-...." అని మంగాయమ్మ ఏదో అనబోయేలోగా అయిదువందల రూపాయలనోట్లామెకు అందించాడు చెంగల్రావు.

"ఒక్క అయిదు నిముషాలు బాబుగారూ-తమరిక్కడ కూర్చోండి. పైన హాలుంది. అందర్నీ అక్కడ చేర్చి వస్తాను-" అంటూ మంగాయమ్మ హుషారుగా అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయింది.

చెంగల్రావు హుందాగా అక్కడ కుర్చీలో కూర్చు

న్నాడు.

ఓ పావు గంటలో మంగాయమ్మ అక్కడకు వచ్చి-
"రండి బాబూ—హాల్లోకి వెడదాం...." అంది.

చెంగల్రావు వీథిలోకి వెళ్ళి మళ్ళీ లోపలకు వచ్చాడు. మంగాయమ్మ వెనుక నే నడిచాడు.

పాతకాలపు మేడ మెట్లు....

అక్కడ పాతవాసన....

ముందు మంగాయమ్మ.... వెనుక చెంగల్రావు....

ఇద్దరూ హాల్లో ప్రవేశించారు. అక్కడ సుమారు యాభైమంది స్త్రీలున్నారు. వారిలో చాలావరకూ చాకబారు మనుషుల్లాగే వున్నారు. వయసొక్కటే వారిలోని ఆకర్షణ. అందులో అంతకుముందు తానెన్నుకున్న ఇద్దరు యువతులనుకూడా గుర్తుపట్టాడు చెంగల్రావు. వాళ్ళాయన్ను చూసి పలకరింపుగా నవ్వారు. ఆయన నవ్వలేదు.

హాలుకు మొత్తం నాలుగు వైపుల తలుపులున్నాయి. వాళ్ళొచ్చిన ద్వారం తప్ప మిగతా ద్వారాలన్నీ మూసి వున్నాయి.

మంగాయమ్మ, చెంగల్రావు—ఒకరికొకరు పక్కగా నిలబడ్డారు.

వాళ్ళ కెదురుగా వేశ్యలు....

"నేను సరిగ్గా పది అంకెలు లెక్కపెడతాను. అప్పుడు మీరందరూ నృత్యం ప్రారంభించాలి-" అన్నాడు చెంగల్రావు.

"నేను పెడతాను బాబూ—" అంది మంగాయమ్మ.

"వద్దు. నీతో కలిసి నృత్యం చూడడమే నాకు వినోదం — నువ్వూ ఇక్కడే వుండు...." అన్నాడు

చెంగల్రావు.

"ఇతగాడి వ్యవహారం తమాషాగా వుంది-" అనుకుంది మంగాయమ్మ.

చెంగల్రావు అంకెలు లెక్కపెట్టడం ప్రారంభించాడు.

ఒకటి.... రెండు......ఏడు....ఎనిమిది....తొమ్మిది....

"పది!" అన్నాడాయన గట్టిగా.

వెంటనే వేశ్యలు నాట్యం ప్రారంభించబోయి ఆగిపోయారు.

అప్పుడే తెరిచి ఉన్న ఆ ఒక్క ద్వారంలోంచీ ఇద్దరు వస్తాదులక్కడ ప్రవేశించారు.

ఇద్దరూ కండలుతిరిగి వున్నారు. వంటిమీద చొక్కాలు లేవు. అన్నిటికీ మించి ఇద్దరి చేతుల్లోనూ కొరడాలున్నాయి.

"ఏమిటిది?" అంది మంగాయమ్మ కంగారుగా.

వస్తాదులు తలుపులు మూశారు.

"ఏమిటిది?" అంది మంగాయమ్మ.

"ఎవ్వరూ కదలకండి. కదిలితే కొరడా దెబ్బలే!" అన్నాడు చెంగల్రావు కరుకుగా.

వేశ్యలెవ్వరూ కదలలేదు. అందరి కళ్ళలోనూ చెప్పలేనంత భయం తొంగిచూస్తోంది. శ్రీరామ్‌ను మించిన క్రూర శిక్ష తమపై అమలు జరుగబోతున్నదన్న అనుమానం వారిలో ప్రతి ఒక్కరికీ కలిగింది.

"ఏమిటిది?" అంది మంగాయమ్మ యింకోసారి.

అదే ఆమె ఆఖరు మాట.

ఇద్దరు వస్తాదులూ ఆమెను సమీపించారు. నోట్లో గుడ్డలు కుక్కారు. బట్టలు విప్పారు. చేతులూ కాళ్ళూ

కట్టేశారు. చెరో పక్కా నా కొరడా ఎత్తి నిలబడ్డారు.

వేశ్యలంతా తెల్లబోయి చూస్తున్నారు.

"ఈ రోజు మీకు విముక్తి దినం. ఇనప్పెట్టెలో డబ్బుంది. మీరందరూ సమంగా పంచుకుని ఇక్కణ్నించి వెళ్ళిపోండి. మిమ్మల్నెవ్వరూ అడ్డగించలేరు. శ్రీరామ్ ప్రస్తుతం జైల్లో వున్నాడు. అతడి అనుచరులెవ్వరూ కొద్ది రోజులవరకూ ఈ దరిదాపుల్లోకూడా అడుగు పెట్టారు. మీ యిష్టం వచ్చిన చోటికి వెళ్ళి—స్వతంత్రంగా, గౌరవంగా బ్రతకండి. నాలుగిళ్ళలో పాచిపనులు చేసుకున్నా తప్పులేదు. తిరిగి వ్యభిచారానికి మాత్రం పాల్పడకండి-" అన్నాడు చెంగల్రావు.

వేశ్యలందరూ తెల్లముఖాలు వేశారు. జరుగుతున్నది కలో, నిజమో వారికి తెలియడంలేదు.

చెంగల్రావు కొనసాగించాడు—"ఎవరి పాపానికైనా శిక్ష తప్పదు. గతంలో మిమ్మల్ని మంగాయమ్మ క్రూరంగా హింసించింది. ఆ హింస ఎలా వుంటుందో ఆమెకూ తెలియాలి. ఇప్పుడు భగవంతుడి తరఫున నేనమలు జరిపే శిక్షను మీరందరూ కళ్ళారా చూసి వినోదించి అప్పుడే బయటకు వెళ్ళవచ్చు ఏమీ తొందరలేదు...." అని మంగాయమ్మవైపు తిరిగి—"ఈ కంపెనీ పోతే నువ్వు కొత్త కంపెనీ పెడతావని నాకు తెలుసు. కానీ ఎప్పుడైనా యెవరైనా క్రూరంగా హింసించావంటే నా ప్రతినిధి వచ్చి మళ్ళీ శిక్ష అమలుజరిపి వెడతాడు—" అన్నాడు.

చెంగల్రావు పక్కకు తప్పుకోగానే వస్తాదులిద్దరూ కొరడాతో మంగాయమ్మను చెరో పది దెబ్బలూ కొట్టారు. ఆమె స్పృహతప్పి పడిపోయింది.

2

"పదండి-మనం పంకజం యింటికి వెడదాం!" అన్నాడాయన వస్తాదులతో.

10

తలుపు తీసిన అరుణ కంగారుపడి తలుపు వేసేయబోయింది. చెంగల్రావు బలవంతాన లోపలకు దూసుకుని వెళ్ళి-తలుపు మూసి - "కంగారుపడకు. నేను నిన్నేమీ చేయను. ఒక విషయంలో నీ సాయంకోరి వచ్చాను...." అన్నాడు.

"ఏమిటది?

"ఈ ఊళ్ళో నా కింకా నాలుగు రోజుల పని ఉంది. ఇప్పుడు అనుకోకుండా నాకో పని తగిలి ఊరు వదిలి వెళ్ళాల్సొస్తోంది. రేపటికి వచ్చేస్తాను...."

"అయితే?"

"పక్క గదిలో నా భార్య ఉంది. నా మీద కోపం కొద్దీ నీ దక్షిణామూర్తి ఆమె నేమైనా చేయవచ్చు. అందుకే నిన్ను వేడుకుంటున్నాను. నా వస్తాదులిద్దర్నీ నాతో తీసుకుని వెడుతున్నాను. ఆమెకు వేరే రక్షణ లేదు...."

"హోటలు వాళ్ళకు చెప్పి వెళ్ళకపోయావా?"

"మన కథ వాళ్ళందరికీ తెలియడం నాకిష్టంలేదు...."

"డబ్బు, బలగం-రెండూ ఉన్నవాడికిలా ఉన్నావు. నీ భార్యకామాత్రం రక్షణ ఏర్పాట్లు చేసుకోలేవా?" అందామె.

"చేసుకోగలను. కానీ నీ విషయంలో నిజంకూడా తెలుసుకోవాలనుంది. నీవు నిజంగా దక్షిణామూర్తి భార్యవే అయితే నిన్నుమించి అతడినుంచి నా భార్యను రక్షించగలవారెవ్వరూ లేరు..." అన్నాడు చెంగల్రావు.

అరుణ నవ్వి — "నా భర్త ముసలివాళ్ళ జోలికి వెళ్ళడు...." అంది.

"పడుచువాళ్ళ జోలికి వెళతాడా?" అన్నాడు చెంగల్రావు.

అరుణ తడబడి-"ఏమో నాకు తెలియదు ..." అంది.

"తెలుసుకోవడం నీకు మంచిది. నా భార్య వయసులో నీకంటే చిన్నదనుకుంటాను...." అన్నాడు చెంగల్రావు.

"నువ్వు....నువ్వు....నాకంటే చిన్నదాన్ని పెళ్ళిచేసుకున్నావా—అసలా పిల్ల యెలా ఒప్పుకుంది?"

"నాకు డబ్బు బలగం ఉందిలే!" అన్నాడు చెంగల్రావు. తర్వాత ఆయన అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయాడు.

11

"ఇది మళ్ళీ ఏదో ట్రాప్ అయ్యుంటుంది-" అన్నాడు దక్షిణామూర్తి.

"ఆయన వ్యవహారమంతా తమాషాగా ఉంది. పనిగట్టుకుని వచ్చి తన భార్య సంగతి ఎందుకు చెప్పాడో నాకు తెలియడం లేదు...." అంది అరుణ.

"గదిలోకి నిన్నూ, నన్నూ రప్పించడానికిదో ప్రయత్నమనుకుంటాను. మన మొక పని చేద్దాం. ముందు నేనక్కడకు వెడతాను. పావుగంటలోగా నేను బయటకు రాకపోతే నువ్వే బయటివాళ్ళ సాయంతో వచ్చి తలుపులు తట్టు...." అన్నాడు.

"ఈ అయిడియా బాగుంది...." అందామె.

"జాగ్రత్తగా తలుపులు వేసుకో. పావుగంటలోగా నేను తప్ప ఎవరొచ్చినా తలుపులు తీయకు" అన్నాడు

దక్షిణామూర్తి.

"ఎందుకైనా మంచిది. ఆత్మరక్షణకైనా తీసుకొని వెళ్ళరూ?" అంది అరుణ.

దక్షిణామూర్తి ఒక్క క్షణం ఆలోచించి-"నీ చిన్న తమ్ముడికోసం మనం కొన్న టాయ్ పిస్టలుంది కదా— అదిలాగివ్వు...." అన్నాడు.

ఆమె పెట్టె తెరచి టాయ్ పిస్టల్ తీసి అతడికిచ్చింది.

దక్షిణామూర్తి పిస్టల్ జేబులో వేసుకొని కదిలించి బయటపడ్డాడు. అరుణ తలుపు వేసుకుంది.

12

"ఎవరూ?" అన్న కోమల స్వరం ముమ్ముందు వినిపించింది. ఆ వెనకనే తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

"నా పేరు దక్షిణామూర్తి. మీ శ్రేయోభిలాషిని. అర్జంటుగా మీతో మాట్లాడాలి-" అన్నాడతడు.

ఆమె పక్కకు తొలగి చోటిచ్చింది.

అతడు తలుపులు వేశాడు.

"రండి-కూర్చోండి-" అందామె మృదువుగా.

"మీరు చాలా అందంగా ఉన్నారు. ఇంత అందమైన భార్య ఉండగా చెంగల్రావుగారి కదేంబుద్ధో?" అన్నాడతడు.

"ఏం జరిగింది?"

అతడు చెప్పాడు.

"నేను నమ్మను...." అందామె.

"ఎందుకని?"

"వారికి స్త్రీలంటే గౌరవం...."

"నా భార్యా నా గురించి అలాగే అనుకుంటుంది.."

"మీ భార్య ఎక్కడుంది?"

"పక్క గదిలో...."

"అయితే నాకోసారి పరిచయం చేయండి. తప్పా మెదే అయ్యుంటుందని నా నమ్మకం. మావారిని చూసి ఎందరో ఆడవాళ్ళు వెంటబడుతూంటారు - ఆయన్నాకర్షించి డబ్బు సంపాదించాలని...." అందామె.

"ఆ సంగతి తర్వాత....ముందు నేను వచ్చిన పని చెబుతాను. నీమీద ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలని వచ్చాను" అన్నాడతడు కటువుగా-అప్పుడే టాయ్ పిస్టల్ని చేతిలోకి తీసుకున్నాడతడు.

ఆమె భయపడింది. వణికిపోయింది.

అతడామె నోట్లో గుడ్డలు కుక్కాడు. చేతులు వెనక్కు విరిచి కట్టేశాడు. కాళ్ళుకూడా పాదాలవద్ద దగ్గర్లో ఉన్న తువ్వాలుతో కట్టేశాడు.

ఆమె అతడి వంక భయంగా చూసింది.

దక్షిణామూర్తి పక్క గదిలోనూ, బాత్రూంలోనూ యెవరైనా ఉన్నారేమోనని చూశాడు. ఎక్కడా యే విధమైన ప్రమాదమూ లేదని రూఢిపర్చుకొని అతడు బయటకు వచ్చి బయటిన్నుంచి తలుపులు వేశాడు.

వాడావుడిగా పక్క గది తలుపు కొట్టి - "అరుణా-నేను!" అన్నాడు.

అరుణ వచ్చి తలుపు తీసింది.

అతడు లోపలకు రాకుండా - "లోపల నాకోసం ట్రాప్ ఉంది. ఓ వస్తాదున్నాడు. టాయ్ పిస్టల్ చూసి వాడు దడుసుకున్నాడు. వాణ్ని లాంగదీసేశాను. నేను వెళ్ళి పోలీసుల్ని పిల్చుకొని వస్తాను. చెంగల్రావు ఆట ఈ దెబ్బతో కట్టవుతుంది. ఈలోగా యెవరొచ్చినా నువ్వు తలుపు తీయకు...." అన్నాడు.

"అనవసరంగా ప్రమాదంలో చెలగాటమాడుతున్నారేమో...." అంది అరుణ కంగారుగా.

"చెలగాటమాడింది నేను కాదు-చెంగల్రావు. అరుణా కంగారుపడకు. నీకు జరిగిన అవమానానికి ప్రతీకారం తీర్చుకుంటాను...."

ఆమె తలుపులు వేసుకు నేవరకూ అతడక్కడే ఆగాడు. ఆ వెను వెంటనే పక్కగది తలుపు తీసుకుని లోపలకు వెళ్ళాడు.

అక్కడ బంధించబడిన యువతి నిస్సహాయంగా, దీనంగా ద్వారంవైపే చూస్తోంది.

అతడు తలుపు వేశాడు.

13

"ఏరా__ఇడియట్-మొత్తంమీద నీ దర్శనమయింది నాకు...." అన్నాడు డీయస్పీ ఇందుభూషన్ ఉత్సాహంగా.

"వచ్చిన పని కాలేదు కానీ-ఓ మంచి పని చేసి వెడుతున్నానని తృప్తిగా వుంది నాకు...." అన్నాడు చెంకల్రావు.

"నువ్వు మంచి పనులు చేయనిదెప్పుడు?" అన్నాడు ఇందుభూషణ్.

"ఒకే ఒక్క చెడ్డపని చేశాను. అదే కదా నాకు శాపమైంది...."

"ఆ విషయం మర్చిపో...."

"ఎలా మర్చిపోనురా? మర్చిపోయే అవకాశంలేకుండా చేశాడా మాధవ్ నాకు. అలాగని మాధవ్‌నూ నేను తప్పుపట్టలేను...."

ఇందుభూషణ్ నిట్టూర్చాడు. ఆయనకు చెంగల్రావు

కథ తెలుసు.

చెంగల్రావు దగ్గర — ఆయన వ్యాపార వ్యవహారాలు చూసేవాడు మాధవ్. అతడి భార్యది కళ్ళు చెదిరే అందం.

ఓ ఆడపిల్లను కని చెంగల్రావు భార్య కన్నుమూసింది. తన భార్య ప్రతిరూపాన్ని కూతుర్లో చూసుకుంటూ ఎంతో అభిమానించాడామెను చెంగల్రావు. కూతురికి సవతి తల్లిని తేవడం ఇష్టంలేక మళ్ళి పెళ్ళిచేసుకో లేదాయన. ఫలితంగా మాధవ్ మకాం చెంగల్రావింటికి మారిపోయింది.

మాధవ్ భార్య ఆ ఇంట్లో స్వంతింట్లోలా మసిలింది. అప్పుడు చెంగల్రావు కూతురికి రెండేళ్ళు.

ఒకరోజున అనుకోని ఏకాంతంలో — చెంగల్రావు మనసు చలించింది. ఆయన మాధవ్ భార్యను బలవంతం చేశాడు. తన శాయశక్తులా ప్రతిఘటించి ఆయన పశు బలానికి లొంగిపోయిందామె.

తర్వాత విషయం మాధవ్‌కి తెలిసిపోయింది. ఆ తర్వాత ఒకరోజున మాధవ్ కుటుంబం - చెంగల్రావు కూతురితోసహా మాయమయింది. చెంగల్రావు ధనబలం పలుకుబడి - ఆయన కూతుర్ని వెతికి పెట్టలేక పోయాయి. అయితే ఆర్నెల్లకోసారి ఆయనకు ఉత్తరం వస్తూండేది.

"చెంగల్రావ్! నీ కూతురు నా వద్ద క్షేమంగా వుంది. ఆర్నెల్లకోసారి నేనామె యోగక్షేమాలు తెలియబరు స్తూంటాను. నువ్వు నా భార్యకు చేసిన అన్యాయానికి ప్రతిఫలంగా నీకు నేను విధించే శిక్ష ఏమిటో తెలుసా? నీకిక స్త్రీ సుఖముండదు. నువ్వు మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకున్నా ఏ వేశ్యావాటికైనా వెళ్ళినా, ఇంటికి కాల్‌గర్ల్సుని

రప్పించుకున్నా - నీ కూతురు ప్రాణాలకే ప్రమాదం—గుర్తుంచుకో!"

ఉత్తరం ఒకసారి బొంబాయినుంచి, ఒకసారి కలకత్తా నుంచి, మరోసారి ఢిల్లీనుంచి-ఇలా రకరకాల ప్రాంతాల నుండి వస్తూందేది.

"వచ్చిపోక తప్పదు. ఆ మాధవ్ గాడు కనీసం నీ కూతురి యోగక్షేమాలు తెలియజేస్తున్నాడు. ఏదో ఒక రోజున నువ్వూ నీ కూతురూ తప్పక కలుసుకుంటారు..." అన్నాడు ఇందుభూషణ్.

సరిగ్గా అప్పుడే కాఫీలు తీసుకుని వచ్చింది ఇందు భూషణ్ భార్య కాంత — "కారణమేదైనా మీరు హోటల్లో మకాం పెట్టడం బాగోలేదు—" అందామె.

"మరోసారి వచ్చినపుడిలా చేయను-" అని హామీ ఇచ్చుకున్నాడు వెంగళ్రావు. అయితే అతడికి ఇందు భూషణ్ తో యేదో చెప్పాలని ఉంది. ఇందుభూషణ్ అది గమనించి—"కాంతా! నా మిత్రుడికి కాఫీలో సరి పెట్టేయకు-ఇడ్లీ-కారప్పొడి-కొబ్బరి చట్నీ...వాడికెంతో యిష్టం-" అన్నాడు.

"మీరు టిఫిన్ తో సరిపెట్టేద్దామనుకుంటున్నారేమో ఈ పూటకు మరిదిగారి భోజనంకూడా యిక్కడే! అను కోకుండా ఈ రోజు మంచి వంకాయలు దొరికాయి. గుత్తివంకాయ కూర మరిదిగారికిష్టమని నాకు తెలుసు.." అని అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయింది కాంత.

"ఏమిటో—ఇప్పుడు చెప్పరా?" అన్నాడు ఇందు భూషణ్.

"మాధవ్ నామీద గొప్పగా పగ తీర్చుకుంటు న్నాడు. ఇది చూడు...." అంటూ ఓ ఉత్తరం అందిం

చాడు చెంగల్రావు. ఇందుభూషణ్ ఉత్తరం చదివాడు.

"డియర్ చెంగల్రావ్!

నీ కూతురిప్పుడు నవయవ్వనంలో ఉంది. నువ్వు చేసిన ఒక తప్పుకు నీ యవ్వనం వృధాచేశాను. అయితే అంతటితో నా పగ తీరదు. నవయవ్వనంలో ఉన్న నీ కూతుర్ని నీ స్నేహితుడు డియస్పీ ఇందుభూషణ్ ఉంటున్న ఊళ్ళో వ్యభిచారం కొంపలకమ్మేశాను. ఒక్కసారి నా భార్యను పాడుచేసినందుకు ప్రతిఫలంగా యెన్నోసార్లు పాడవుతోంది నీ కూతురు. చేతనైతే వెళ్ళి నీ కూతుర్ని తెచ్చుకో. అక్కడ ఆమెకోసం నువ్వు వెతకాల్సిన ప్రదేశాలు రెండే రెండు. మందిరం వీధి, ఎలక్ట్రానిక్ హౌస్.

ఎన్నో ఏళ్ళుగా దగ్గర లేకపోయినా నీ కూతుర్ని నువ్వు గుర్తుపట్టగలవనే అనుకుంటున్నాను.

—విస్ యూ బెస్టాఫ్ లక్...."

ఉత్తరం ఇందుభూషణ్ చేతుల్లో నలిగింది. ఆయన పళ్ళు పటపట కొరుకుతూ — "రాస్కెల్ — వీడికెంత ధైర్యం?" అన్నాడు.

"ఏది ఏమైనా నా కూతురుకోసమే నేనిక్కడకు వచ్చాను. నా ప్రయత్నం ఫలించలేదు. కానీ ఆ ప్రయత్నంలో మందిరం వీధిలోని యువతుల పాట్లు చూశాను. వాళ్ళందరిలో నా కూతుర్నే చూడగలిగాను. నా హృదయం ద్రవించిపోయింది. వాళ్ళందర్నీ అక్కణ్ణించి రక్షించాలనుకున్నాను. అందుకే మన పరిచయం రహస్యంగా ఉంచాను. మందిరం వీధి గూండాలకు చాలా పెద్ద పరిచయాలున్నాయి. వాళ్ళను జైల్లోకి తోయా

లంటే హఠాత్తుగా పోలీసు దాడి జరగాలి. నువ్వు సాయ పడ్డావు....” అన్నాడు చెంగల్రావు.

“ఇంతకూ నీ కూతుర్నెలా గుర్తుపట్టాలనుకుంటు న్నావు?”

“దానికి గుండెలపైన బొటనవ్రేలంత-కుడి మోకాలుకు బాగా పైగా చిటికెన వేలంత రెండు మచ్చలున్నాయి. అవే దానికి గుర్తు....”

“అయితే మీ అమ్మాయి గుర్తులు మామూలుగా తెలుసుకోవడం కష్టం....” అన్నాడు ఇందుభూషణ్ సాలోచనగా.

“అయినా నా ప్రయత్నాలు నేను చేస్తూనే ఉన్నాను. అనుమానం తగిలిన ఏ యువతినీ వదల్లేను. చాలామంది ఆడవాళ్ళకు నేనంటే దురభిప్రాయంకూడా యేర్పడింది. అయినా నేను వాళ్ళకు అసలు కథ చెప్ప లేదు. అది వింటే యెవరూ నమ్మరు. కొబ్బరిచెట్టు మీద గడ్డికోసం యెక్కానన్నట్లుంటుంది__ కదూ?”

ఇందుభూషణ్ నిట్టూర్చి—“పోలీసు డిపార్టుమెంట్లో ఉండికూడా నేనేమీ సాయం చేయలేకపోయాను నీకు” అన్నాడు.

“విచారించకు. నా కూతురు నాకింక దొరకదు. మందిరం వీధిలోని యువతులకు విముక్తి కలిగించేక నా మనసుకెంతో తృప్తి కలిగింది. ఆ పుణ్యమే నా కూతుర్ని కాపాడుతుంది. నేనింక దానికోసం అన్వేషించను. ఈ అన్వేషణ పేరు చెప్పి నేను కొందరు సంసార స్త్రీల నిబ్బందికి గురిచేస్తున్నాను....” అంటూ అరుణ విషయం చెప్పి—“ఎలక్ట్రానిక్ హవుస్ లో వాకబు చేశాను. అరుణ ఆ సంస్థకు సంబంధించిన యువతి కాదు. నాకు

చెప్పబడిన యువతి యిచ్చిన అడ్రసును నేను తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నాను. ఆమె ఉంటున్నది శ్రీ శ్రీ దుర్గా లాడ్జిలోనట. శ్రీ దుర్గాలో కాదు.... ఈ విషయం తెలిసి నేను చాలా సిగ్గుపడ్డాను....” అన్నాడు చెంగల్రావు.

జరిగినదంతా విని—“నీ కథ చాలా తమాషాగా వుంది. నీ పద్ధతినిబట్టి నీవు నీ కూతురి నద్వేషిస్తున్నావని యెవరూ అనుకోరు. ఇంకేదైనా పద్ధతి ఎన్నుకోవలసిందేమో....” అన్నాడు ఇందుభూషణ్.

“ఇంక ఏ పద్ధతి గురించీ ఆలోచించను. జరిగింది చాలు....” అన్నాడు చెంగల్రావు బాధగా.

ఇందుభూషణ్ యేదో అనబోయి ఆగిపోయాడు. మూడు ప్లేట్లలో ఇడ్లీ తీసుకుని అప్పుడే ఆయన భార్య శాంత అక్కడికి వచ్చింది.

14

చెంగల్రావు నెమ్మదిగా నడుస్తూ తన గది ముందుకు వచ్చి ఆగిపోయాడు. ఆలోచిస్తూ కాలింగ్ బెల్ మ్రోగించాడు.

గది తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

ఎదురుగా కనబడ్డ వ్యక్తిని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు చెంగల్రావు—“ఎవరు మీరు?” అన్నాడాయన.

“గుర్తుపట్టలేదా— నేను—మాధవ్ని....”

“మాధవ్!” అన్నాడు చెంగల్రావు. ఆయన గొంతులో భయం, కంగారు, ఆవేదన అన్నీ ఒక్కసారి ధ్వనించాయి.

“లోపలకు రండి....” అన్నాడు మాధవ్.

చెంగల్రావు తలుపువేసి చటుక్కున మాధవ్ కాళ్ళ మీద పడిపోయి—“నా కూతుర్ని నాకిప్పించు. నా

యావదాస్తీ నీకిచ్చేస్తాను. నన్నిక వేధించకు...." అన్నాడు.

మాధవ్ అయన్ను లేవనెత్తి__"బాబూ! మీ మంచితనాన్నర్థం చేసుకోలేక చాలా హింసపెట్టాను మిమ్మల్ని. మీరే నన్ను మన్నించాలి...." అన్నాడు.

చెంగల్రావు తెల్లపోయాడు.

మాధవ్ చెప్పసాగాడు.

ఏ పురాణాలలో చూసినా అనాదిగా పురుషుడు స్త్రీ ఆకర్షణకులోనై అవస్థలు పడుతున్నాడు. చెంగల్రావు భార్య పోయి బ్రహ్మచర్యం పాటిస్తూ ఏకాంతంలో మాధవ్ భార్యను చూసి ఉద్రేకం చెంది తప్పు చేశాడు. అప్పుడు తానజాగ్రత్తగా వుండడంలో కొంత మాధవ్ భార్య తప్పూ వుంది. ఆమె తన పరిమితులు మించి ఆ యింట్లో పరాయి పురుషుడున్నాడని మరిచింది. చెంగల్రావు తన్ను తానదుపు చేసుకోలేకపోయాడు. ఆ తప్పును మాధవ్ క్షమించలేకపోయాడు. అంతవరకూ అంతా మానవ సహజం.

అయితే కన్న కూతురికోసం తన కోరికలన్నీ చంపుకుని ఇంతకాలం జీవించిన చెంగల్రావులో అపూర్వమైన ప్రేమమూర్తి వున్నాడు. కూతురికోసం అన్వేషిస్తూ తన యెదుట కనబడిన నగ్న యువతిలో తనకావలసిన గుర్తులు మాత్రమే వెతకగలిగిన-మహా యోగి ఉన్నాడు. అయననుఅనుమానించి మానసికంగా హింసించిన మాధవ్-ఇప్పుడెంతో పశ్చాత్తాప పడుతున్నాడు.

"హఠాత్తుగా నీలో యింత మార్పెలా వచ్చింది?"

"ఈ రోజు మీరు ఎలక్ట్రానిక్ హావుస్ నుంచి ఓ యువతిని రప్పించుకున్నారు, మీ పక్క గదిలోని

దక్షిణామూర్తికి ప్రతీకారం అవకాశమివ్వాలని మీరా పని చేశారు. అతడికి యెంతో కొంత మానసిక తృప్తి నివ్వాలన్నది మీ ఆశయం. అయితే దక్షిణామూర్తిలో మీకున్న ఉదాత్తత లేదు. భార్యకు అబద్ధం కూడా చెప్పి తనామెను బలవంతంగా అనుభవించబోయాడు. సమయానికి నేనామెను రక్షించగలిగానంటే వేరే సంగతి. ఇది జరిగేక — మీరెంత ఉదాత్తులో ఇంకా బాగా నాకర్థమయింది. అటువైన మీరు మందిరం వీధి వేశ్యలకు విముక్తి కలిగించిన విధానం మీ గొప్పతనాన్ని చాటి చెప్పింది...." అన్నాడు మాధవ్.

"నా కూతురెక్కడ?" అన్నాడు చెంగల్రావు.

"బాబూ! నేను తండ్రీకూతుళ్ళను మరీ యింతకాలం విడదీసేటంత దుర్మార్గుణ్ని కాదు. మీ అమ్మాయికి ఆరేళ్ల వయసప్పుడే మీ యింటికి పంపించేశాను. గుర్తుచేసుకోండి. సుమారు పది సంవత్సరాల క్రితం మీ యింటికి ఆరేళ్ళ పాపతో వంటమనిషిగా వచ్చింది నారాయణమ్మ. ఆ పాప నారాయణమ్మ కూతురుకాదు. మీ అమ్మాయి."

"నిజం!" అన్నాడు చెంగల్రావు ఆశ్చర్యంగా.

"అవును. వంటమనిషి కూతురనుకుంటూనే ఆమెను మీరు కన్న కూతురిలా ఆదరించారు. ఆ మీ మంచితనమే మీ కూతురు సుఖంగా జీవించడానికి దారితీసింది...."

"మాధవ్ —నీకు నేను కృతజ్ఞుణ్ని...." అన్నాడు చెంగల్రావు.

"బాబూ-నా ఆవేశాన్నీ, అవివేకాన్నీ మన్నించండి. మీరు ఆవేశంలో చేసిన తప్పుకంటే నా ఆవేదపు తప్పు క్షమించరానిదనిపిస్తోంది...."

"అయితే వెంటనే మనం బయలుదేరాలి. అంతకు

ముందు ఒక్కసారి పక్క గదికి వెళ్ళి అరుణకు నా తప్పు క్షమించమని చెప్పాలి-" అన్నాడు చెంగల్రావు.

"వాళ్ళకు మీరేమీ చెప్పక్కర్లేదు. వాళ్ళు నేను నియమించిన మనుషులే....ప్రస్తుతం వాళ్ళు గది ఖాళీచేసి వాళ్ళూరు వెళ్ళిపోయారు...."

చెంగల్రావు చటుక్కున ఫోన్ దగ్గరకు వెళ్ళి ఓ నంబరు డయల్ చేసి-"ఒరేయ్-ఫూల్ ప్లన్ రాస్కెల్!" అన్నాడు.

"హమ్మయ్య! రోజంతా మా యింట్లో వుండి ఈ మాటనలేదు నువ్వు. నాకిప్పుడెంతో సంతోషంగా వుంది. ఏమిటో ఆ శుభవార్త చెప్పు " అన్నాడు ఇందు భూషణ్ అవతలినుంచి.

"నా కూతురు దొరికింది—మా ఊరు రా—చూపిస్తాను...." అని ఫోన్ పెట్టేశాడు చెంగల్రావు.

—:అయిపోయింది:—